



## APIE DVASINĮ GYVENIMĄ

Apie žmogaus dvasingumą ir apskritai apie dvasinį gyvenimą šiandien kalbama gana daug įvairiuose kontekstuose ir įvairiomis prasmėmis. Šio straipsnio tikslas – aptarti, kas gi yra dvasinis gyvenimas krikščionybės kontekste. Iškart dėmesį atkreipkime į du žodžių junginius – *krikščioniškas gyvenimas* ir *dvasinis gyvenimas*, kurie, nors gana dažnai laikomi, vis dėlto ne visada esti sinonimai. Tiesa, pats *dvasinis gyvenimas* Bažnyčios kontekste yra krikščioniškas, o *krikščioniškas gyvenimas* talpina savyje kai kuriuos dvasingumo aspektus. Kai kalbame apie *krikščionišką gyvenimą*, mintyje dažniausiai turime veiklą tikėjimo į Jėzų Kristų gyvenimą, kuris išreiškiamas kaip moraliai geras gyvenimas. Jis nusakomas įsakymų laikymusi, malda, liturgija, pasiaukojimo aktais ir yra ypač svarbus normaliam krikščioniškos bendruomenės vystymuisi bei krikščioniškam sąmoningumui. Šia prasme *krikščioniškas gyvenimas* siejamas su susirūpinimu Dievo valia. Norėdami paryškinti daromą perskyrą, galime teigti, jog *krikščioniškas gyvenimas* šiame svarstyme daugiau siejamas su matoma – išorine puse, o *dvasinis gyvenimas* su nematoma – vidine puse, kuri kaip tik ir teikia motyvų išorinei išraiškai.

Šiandieninė visuomenė dvasingumą linkusi gana dažnai sieti su tam tikrais įkvėpimais, emocinėmis būsenomis ir kt. Tai „dvasingumas“, neapimantis ir neturintis apimti viso žmogaus gyvenimo. Dar daugiau – nemažai žmonių, išgirdę apie dvasingumą, jį linkę priskirti kaip būdingą tik tam tikroms grupėms: šventiesiems, kunigams (ar kitiems nekrikščioniškų religijų dvasiniams vadams), vienuoliams. „Paprastiems“ žmonėms dvasingumas tarsi nereikalingas ar reikalingas tik kaip tam tikra laisvalaikio praleidimo ar atsipalaidavimo forma, pvz.: ramios muzikos klausymas kambaryje, smilkstant indiškiems smilkalams,

poezijos skaitymas, lankymasis teatruose, klasikinės muzikos koncertuose ir kt. Žinoma, klasikinės muzikos klausymas nėra blogai – greičiau atvirksčiai. Tačiau turime pripažinti, jog tikrasis dvasingumas nėra ir negali būti fragmentiškas, nes jis apima visą žmogų kiekvieną jo gyvenimo akimirką. Jis yra pamatas, ant kurio kuriame savo gyvenimą, o ne vien tik padrikos dvasinės patirtys.

Fransis Shaeffter teigia, jog kalbant apie dvasingumą būtina:

1. *Išsiaiškinti, su kuo jis siejamas ir kaip mes su tuo galime turėti ryšį.* Juk negalime turėti lygiaverčio ryšio su tuo, ko nepažįstame. Be abejo, vartodami krikščioniško dvasinio gyvenimo sąvoką, siekiame nusakyti asmens santykį su Kristumi. Šis santykis prasideda tada, kai asmuo suvokia, kas yra tas, su kuriuo ketinama palaikyti asmeninius ryšius. Teologijoje toks suvokimo momentas vadinamas atsiverimu, kuris kiekvienam žmogui yra itin asmeniškasis.

2. *Pripažinti, jog tikrasis dvasingumas negali būti atsietas nuo tiesos, nei nuo žmogaus visumos ir visos kultūros* – jis turi apimti visus šiuos dalykus.

3. *Skirti šiandieninį pseudodvasingumą*, kuris siejamas su įvairiomis idėjomis apie dievybę. Anot minėto autoriaus, biblinė tiesa ir dvasingumas nėra santykis su žodžiu „dievybė“ ar dievybės idėja. Tai santykis su tuo, kuris tikrai yra. Tai yra santykis su konkrečiu asmeniu, o ne idėjomis ar išvalgomis apie jį. Taip pat būtina pastebėti, kad „dvasinis gyvenimas bei jo tobulinimas yra įmanomi tik tikinčiųjų bendruomenėje“, kur asmuo mokosi būti atviras kitam, o tai yra būtina augimo sąlyga.

Dabar aptarsime tuos bruožus, kuriuos galime vadinti dvasinio gyvenimo išraiškomis. Taigi krikščionišką dvasinį gyvenimą žymi:

1. *Kur kas intensyvesnė išorinė ir vidinė patirtis.* Ypač stiprus gyvenimo

jautrumas: mylintys tampa dar labiau mylinčiais, realybė – aiškesnė, o asmeninis ryšys su Dievu – dar asmeniškėsnis. Kuo būtų galima paaiškinti šios patirties intensyvumą? Visų pirma tuo, kad dvasinis gyvenimas nėra grynai žmogiška veikla. Jis yra atsakas į Dievo kvietimą kiekvienam žmogui nešti Dievo meilę į pasaulį. Antra, žmogus nėra paliktas vienas spręsti šio uždavinio – jį nuolat lydi Šventosios Dvasios pagalba ir parama. Žmogus suvokia, kad nueiti Dievo jam skirtą kelią nėra lengva, tačiau, antra vertus, patiria begalinę Dievo meilę sau pripažindamas, jog:

- Dievas juo be galo pasitiki skirdamas vienokią ar kitokią užduotį;

- Dievas visų pirma „darbuojasi“ pats, t.y. „nepermeta“ savo „darbo“ žmogui, bet ir pats tuo rūpinasi, žmogų padarydamas savo patikėtiniu, savo kūrybos bendradarbiu ir tokiu būdu jį išaukštindamas;

- Pats Dievas Šventoji Dvasia jį nuolat stiprina ir suteikia drąsos.

Kadangi dvasinis gyvenimas neišvengiamai siejamas su Šventąja Dvasia, kuri kartu yra Meilės Dvasia, galime sakyti, jog kaip tik ji ir yra tas vidinis asmens išorinės bei vidinės patirties išgryninimo „variklis“. Asmuo jaučiasi mylimas ir kartu įpareigotas skleisti šią meilę kitiems Dievo mylimiems kūriniams. Šiai misijai atlikti žmogui reikia Dievo paramos ir išminties, todėl stengiasi su Juo palaikyti kuo glaudesnę ryšį, klausdamas ir vis atidžiau klausydamas Dievo valios. Taip vis labiau artinamasi prie paties Dievo, o jo patyrimas tampa vis asmeniškėsnis.

Tiesa, savo vidiniame gyvenime žmogus ne kartą yra pajutęs įtampą tarp savo ir Dievo valios. Tačiau jis auga tada, kai renkasi Dievo valią – t.y. kai, Dievo valiai nesutampant su žmogaus valia, žmogus Dievui leidžia griauti ir ardyti jo planus. Taip žmogus mokosi atiduoti kitam tai, kas jam yra itin brangu ir svarbu. Šis savo „gero“ atidavimas jį brandina ta prasme, kad auga susirūpinimas jau nebe vien savimi, bet labiau kitu. Nustojama būti savo paties atskaitos tašku, „pasaulio centru“. Ši centrinė vieta užleidžiama Kitam, kuris geriausiai žino, kas Jo kūriniui

(t.y. žmogui) konkrečiu atveju yra reikalingiausia ir naudingiausia.

2. *Nuolat augantis sąžinės subtilumas.* Moralinės ir socialinės problemos pradedamos matyti ir vertinti kur kas aiškiau, asmeniniai santykiai tampa kur kas nuoširdesni ir pagarbesni. Taip pat pastebimas ir gilesnis nuodėmės supratimas. Kuo arčiau priartėjama prie Dievo ir kuo daugiau susidomima Jo reikalais, tuo giliau suprantamas ir savo asmens nuodėmingumas. Šis savo nuodėmingumo supratimas netapatinamas su nusivylimu ir liūdesiu, kuris asmenį veda į pasyvumą. Čia kaip tik iškyla atleidimo malonė, kuri nusidėjėliui suteikia vilties ir paskatina rūpintis visu Kristaus kūnu. Kun. Tadeusz Dajczer teigia: „Blogis negali būti

malonė, tačiau visagalis ir be galo gailėstingas Dievas gali ir iš jo ištraukti gėrio. Blogio padariniai gali suteikti galimybę atsiversti ir duoti gėrio vaisių“. Dievas žino žmogiškosios prigimties trapumą, todėl yra pasiruošęs priimti kiekvieną atgailaujantį ir jo pagalbos besišaukiantį. Kristus atsisteis už mūsų nuodėmes tam, kad mūsų gyvenimui suteiktų perspektyvą, kad nuodėmės mūsų nesugniuždytų.

3. *Nuolatinis troškimas ir pastangos tobulėti intensyvinant vidinę ir išorinę patirtį bei ugdant sąžinę.* Tai ne kas kita, kaip begalinis troškimas vis labiau tapti Dievo nuosavybe, jo meilės ženklų pasaulyje, kad su šv. Pauliumi galėtume pasakyti: „Juk mes jame gyvename, judame ir esame“(Apd 17,28). Tai augantis

suvokimas, jog kiekvieną savo gyvenimo akimirką susitinki su mylinčia Artimybė, kuri nuolat tau dovanoja savo malonių.

*Rašant straipsnį naudotasi:*

Ų *Borbely J., English J., Myers D.R., Uderstanding Group Spiritual Life, Scranton 1999.*

Ų *Shaeffter F., Kaip pateikti krikščioniškąjį tikėjimą mūsų kartai, Prizmė, nr.2, Šiauliai 1999.*

Ų *Jesulaitytė V., Ką reiškia būti jaunuoliu XX a. pabaigoje, Sėjėjas, nr.3, Kaunas 1999.*

Ų *Dajczer T., Tikėjimo išvalgos, Vilnius 1998.*

*Teol. lic. Rolandas ir Audra Jakušovai*

### Parapijos žmonės

## ANTANAS VAZNELIS

Manau, ne tik Kristaus Prisikėlimo parapijos žmonės, bet ir daugelis kitų parapijų narių pažįsta aukštą, žilstelėjusį, šiek tiek nuo metų naštos kumptelėjusį, tačiau visada jaunatviškai spindinčių mėlynų akių vyriškį. Tai mūsų Antanas, ilgametis bažnytinio choro giesmininkas. Kai Antanas užtraukia giesmę, savaime pradedi giedoti ir pats.



*A.Vainelis zakr. su ministrAIS 1953m.*

Antanas Vaznelis gimė 1933 metų liepos 9 dieną Lazdijų rajone, Rudaminos parapijoje, Felicijonavo kaime, pasiturinčio ūkininko šeimoje. Tėvų ūkį sudarė 94 ha žemės plotas, didelis, gražus namas ir penki erdvūs ūkiniai pastatai. Šiame ūkyje Antanas praleido

savo vaikystę kartu su tėvais, trim broliais ir sesute.

Rusijai okupavus Lietuvą, „geležinėmis tvoromis“ ji buvo atitverta nuo kitų valstybių. Kadangi Vaznelių sodyba buvo netoli Lenkijos pasienio ir per jų žemę ėjo pasienio zona, tai visa šeima buvo išvaryta, nesuteikiant jokie gyvenamojo ploto. Vazneliai su nepilnamečiais vaikais pradėjo klajoklių gyvenimą, kol atsidūrė Kaune. Nelengva čia buvo gyvenimo pradžia - be pragyvenimo šaltinio, be būsto, su mažamečiais vaikais. Tačiau meilė ir pasitikėjimas Dievu padėjo. „Atsirado gerų Dievą ir žmones mylinčių žmonių, kurie priglaudė, padėjo“, - prisimena Antanas.

Antanas augo nepaprastai pamaldžioje šeimoje. Nuo mažens vaikams buvo skiepijama meilė Dievui ir artimui. Visa šeima ne tik sekmadieniais, dažnai ir eilinę dieną eidavo į Kristaus Prisikėlimo bažnytelę pagarbinti Dievą, padėkoti Jam už visas teikiamas malones.

Mama, žinodama sūnaus muzikinius gebėjimus, pirmiausia jį nuvedė pas tuometinį šios bažnyčios choro vargonininką Bronių Šulčą, kuris iš karto priėmė balsingą ir muzikalų jaunuolį į chorą. „Aš esu labai laimingas ir džiaugiuosi, kad Dievo duota dovana galiu pasidalyti su kitais“, - sako Antanas.

Vėliau tuometinis klebonas kun. Mykolas Gylys pakvietė Antaną dirbti zakristijonu. Šias pareigas vykdė keletą metų. Antanas didžiuojasi tuo, kad eidamas šias pareigas turėjo laimės bendrauti su garbingomis asmenybėmis, tokiomis kaip: kanauninkais K. Žitkumi, J. Stankevičiumi, N. Čėsna, dabartiniu Šiaulių vyskupu E. Bartuliu ir daugeliu kitų kunigų.

Be tarnystės Dievui, Antanas dainavo Kauno filialo Filharmonijos chore. Štai kaip apibūdina šį laikotarpį Kauno valstybinio choro artistas Albinas Tamulaitis (ištrauka iš laikraščio):

- Kelias į dabartinę profesiją A. Vazneliui nebuvo vien tiesus, nei lengvas, bet su daina niekuomet nesiskiria. „Dainavau nuo mažų dienų, - prisimena kolega Antanas, - juk augome Dzūkijos krašte, su motina dainininke išdainavom šitiek liaudies dainų! Tačiau dainavimą laikyti darbu, aišku, niekam neateidavo į galvą. Kas kita - žymūs operos dainininkai, bet tokiu tapti niekuomet nesvajojau“.



*A.Vaznelis ir vyskupas R. Kriščiūnas 1956m.*

Matyt, todėl kelias iš pradžių vedė per kuklias darbininkiškas profesijas Kauno duonos kepimo kombinate, „Giedros“ fabrike, P. Ziberto šilko kombinate, kol 1961 m., padrašintas saviveiklos meno vadovu, pasibeldė į Muzikinio teatro duris ir savo sodriu, galingu bosu įsijungė į tu-

ometinio teatro choro skambesį. Kelias į dainą pasirodė tikras – išgirstos klasikinių operų melodijos sužavėjo visam laikui, o bendravimo su muzika džiaugsmas pasirodė nepraeinantis. 1969 m. kūrėsi prie Filharmonijos Kauno filialo choras. Norinčių dainuoti jame buvo labai daug. Tačiau A. Vazneliui baimintis dėl konkurso neteko – jis buvo priimtas iš karto. Chore sudainuota nemaža žinomų kūrinių: V. A. Mocarto „Rekviem“, L. van Bethoveno „Iškilmingos Mišios“ ir IX simfonija, K. Orfo „Karmina Burana“ ir „Afroditės triumfas“, J. S. Bacho ir F. Hendelio oratorijos ir daugelis S. Prokofjevo, Dž. Verdžio, F. Šuberto, A. Vivaldžio, M. K. Čiurlionio, B. Dvariono kūrinių.

Dirbdamas A. Vaznelis mokėsi Vilniaus universitete (VVU), kur baigė

filologijos fakultetą ir įsigijo lietuvių kalbos ir literatūros mokytojo specialybę. Pažintį su literatūra praplėtė darbas Kauno politechnikos institute (dabar - KTU), J. Paleckio viešojoje bibliotekoje ir 23 – ioje profesinėje technikos mokykloje.

Antanas niekada nesiskyrė su daina ir giesme. Pats mėgo lankyti koncertus, tai rodo gausi šūsnis koncertinių programų su įžymių artistų autografais.

Toks spalvingas, įdomus yra mūsų parapijiečio Antano Vaznelio gyvenimas, nors jis pats apie save sako:

- Didelių žemiškų darbų nepadariau, bet man jų ir nereikia. Dariau tiek, kiek pajėgiau, kiek reikalinga buvo tenkinti mano poreikius (o jų buvo labai daug!). Svarbiausias mano gyvenimo tikslas – neprarasti ryšio su Dievu. Šis bendravimas

padėjo man suklupusiam prisikelti, paklydusiam sugrįžti į tikrąjį kelią. Dievas vedė mane per gyvenimą kaip mažą vaikelį. Ir aš Jam giedu padėkos giesmę:

Kada skausmas tau širdį

Kaip peiliais suspaus,

Kada žmonės pabėgs

Ir tavęs neužstos,

Pakelk tada širdį

Tu savo aukščiau

Ir bus tau kentėti be žodžių lengviau.

(Maironis)

Linkime mielam Antanui dar ilgai džiuginti mūsų parapijiečius nuostabomis giesmėmis.

Birutė Vasylienė

## SAUSIO 13-OJI

*Jau keturiolika metų praėjo nuo kruvinosios aukos už Lietuvos laisvę. Tą atmintiną sausio 12-osios naktį į sausio 13-ąją turbūt nemiegojo visa Lietuva. Vyrėniojo amžiaus žmonių širdyse giliai įsirėžė ši data, o penkiošimties ir jaunesniems ši data – jau istorija.*

*Štai kaip aprašo tėvų atsiminimus Kauno „Saulės“ gimnazijos penkiošimtetė Gabrielė Lenkauskaitė. Jos lietuvių kalbos mokytoja – gimnazijos direktorė Aldona Selienė.*

*Lietuvos tautinis atgimimas ir valstybės atkūrimas. Žmonių dalyvavimas Atgimimo renginiuose*

(1987 – 1993)

1989 m. Baltijos kelias, 1990 m. kovo 11-oji, 1991 m. sausio 13-oji – tai datos, kurios daug reiškia kiekvienam lietuviui. Gimiau pačiame šių įvykių įkarštyje ir ... dalyvavau Baltijos kelyje! Negaliu pasidalyti savo išpūdžiais, nes tada man tebuvo du mėnesiai – dar gulėjau vaikiškame vežimėlyje ir, aišku, nieko neatsimenu. Vis dėlto išgirdus dainą „Bunda jau Baltija“, per kūną nubėga keistas šurpulys. Mano tėvai taip pat dažnai papasakoja apie to meto įvykius, Lietuvos šventes, kuriose jiems teko dalyvauti.

Mano tėtis buvo vieno iš Sąjūdžio saugos būrių narys. Liaudyje plačiau jie buvo žinomi kaip „žaliaraiščiai“. Saugos būriai buvo atsakingi už tvarkos palaikymą masiniuose lietuviškuose renginiuose, mitinguose. 1988 m. rudenį, kai Kaune, Vienybės aikštėje, pirmą kartą pakelta Lietuvos trispalvė, mano tėvai buvo ten. Tėtis įamžino šias akimirkas fotojuostelėje. „Susirinkusi minia susijaudinusi žiūrėjo į kylančią vėliavą ir daugelis verkė. Tai buvo tikri, neperdėti

jausmai. Žmonės nebesitikėjo kada nors išvysti išdidžiai plazdenančią lietuvišką trispalvę,“ – dalijosi jis savo prisiminimais.

Tėtis taip pat visą naktį budėjo, kai Kaune, Vienybės aikštėje, buvo atstatinėjamas Laisvės paminklas. 1988 m. rudenį jam teko saugoti „Raidės“ spaustuve Kaune, mat buvo grasinama ją užimti, kad nebebūtų spausdinamas laikraštis „Atgimimas“. Tuo laikotarpiu Laisvės alėjoje kabėjo stendas, kuriame būdavo skelbiama Atgimimo informacija. Tad mano tėtis buvo atsakingas už tai, kad tie stendai išliktų nesuniokoti, taip pat keitė pasenusią informaciją nauja.

Kartu su visa komanda mano tėtis dalyvavo pirmojoje Pasaulio lietuvių tautinėje olimpiadoje. Žaisdami futbolą, jie tik per plauką neiškovojo I-osios vietos, bet džiaugėsi ir garbinga II-ąja. Dar dabar namuose išlikę tie komandiniai marškinėliai, kuriuos vilkint tądien buvo iškovota pergalė.

1989 m. pavasarį tėtis prisidėjo sodinant J. Basanavičiaus Atgimimo ažuolyną. Vieną mažą ažuoliuką jame tėvai pasodino specialiai mums su broliu, prieš mums gimstant. Jis auga kartu su mumis, bet tikriausiai pragyvens ne tik mus, bet ir mūsų pačių vaikus.

Tėtis sako: „Mano dalyvavimas Sąjūdžio veikloje buvo paskatintas visiškai tikro jausmo. Dalyvavau su dideliu noru ir entuziazmu, nes laisvės troškimas nebuvo dirbtinai skatinamas mano šeimoje. Viskasėjo tiesiai iš mano širdies. Galbūt čia kaltas jaunatviškas idealizmas, optimizmas, svajonė padaryti pasaulį geresnį, teisingesnį? Sulaukęs tinkamo momento mano jausmas virto konkrečiais darbais.“

1991 m. sausio 11 d. tėtis budėjo prie parlamento Vilniuje, o sausio 13 d. abu su mama stovėjo Kaune, prie Telekomo pastato. Vėliau mama grįžo pas visai mažus

mus su broliu, o tėtis liko. „Vienu metu tikrai bijojau. Atvažiuo ginkluoti sovietų kareiviai, išlipo iš mašinos ir ėjo tiesiai į mus. Mes tiesiog stovėjome susikibę už rankų – vietoj ginklų tesinesiojome širdyje meilę Lietuvai ir Laisvės troškimą. Pagalvojau – viskas, nebeturiu kur trauktis. Jei kareiviai veršis – neatsilaikysime, ir mūsų laikas bus suskaičiuotas, bet negaliu pasitraukti, negaliu pasiduoti. Ir tuomet, galbūt pernelyg nustebinti tokios vieningos „gyvosios grandinės“, o gal dar dėl kokios nors kitos priežasties, kareiviai apsisuko, sulipo atgal į savo mašiną ir nuvažiuo. Tą naktį daugiau nieko taip ir neįvyko, tad ryte daugelis išsiskirstė namo.“

Mama taip pat šiek tiek prisidėjo prie Sąjūdžio veiklos. Mokykloje ji rinko lietuviškas knygas, kurias perdavinėjo Sąjūdžio atstovams. Pastarieji siuntė jas Sibiro lietuviams. Vis dėlto vieną iš baisiausių akimirkų ji vadina pučą bei sausio 13-osios naktį. „Baisiausia buvo, kai visame Kaune įjungė sirenas ir kvietė žmones telktis, saugoti svarbiausius strateginius objektus. Bijojau dėl vaikų, kurie buvo visai maži, dėl vyro, kuris per pučą saugojo parlamentą, o sausio 13-ąją – Kauno Telekomą. Juk situacija buvo neprognozuojama. Nežinojau, ar jam viskas gerai, ar nesužeistas. Sekiau visas naujienas, kurias tik galėjau išgirsti per radiją. Buvo tikrai baisu.“

Aš didžiuojuosi tuo, kad galiu pasakyti – mano tėvai prisidėjo prie Lietuvos valstybės atkūrimo. Galbūt jie perdavė man gyslelę to jausmo, tos ugnelės, kurios jų širdyse nepajėgė užgesinti nei ginkluoti kareiviai, nei jų tankai, nei visi sunkumai, kuriuos teko nugalėti visai Lietuvai kelyje į Nepriklausomybę. Galbūt todėl aš tikrai didžiuojuosi, kad esu LIETUVĖ. Dabar svarbiausia nesugriauti to, ką mūsų tėvai taip sunkiai sukūrė...

## TAUTOS ŠVENTOVĖS KONSEKRACIJĄ PRISIMINUS...

Viesulu nugarmėjo į užmarštį šv. Kalėdų džiaugsmas, Naujųjų Metų triukšmas, kukliai praėjo pro šalį Trys Karaliai, tik Tautos šventovės konsekracija vis dar neišblėsta iš atminties, galbūt todėl, kad visas parapijos dėmesys buvo sutelktas šiai šventei. Net šv. Kalėdų dieną iki vėlaus vakaro vyko pasiruošimo darbai. Pats klebonas – dekanas Vytautas Grigaravičius kartu su Karmelitų parapijos klebonu Emiliu Jotkumi, klieriku Imantu valė ir statė kėdes, plovė visą bažnyčią ir šluostė paskutines dulkes. Jiems talkino keletas parapijiečių. Gruodžio 26-osios rytą dekanas V. Grigaravičius jau 6 val. buvo bažnyčioje, ruošė skelbimus, naujausią informaciją, dar kartą bėgo į šventovę, skvarbiu žvilgsniu nužvelgė kiekvieną kampelį, pataisė kas buvo dar ne taip.

Parapijos aktyvas pradėjo rinktis 9 val., nes nuo 9.30 val. jau rinkosi žmonės. Nepaisant to, kad buvo įvairiausių nesusipratimų ir nesklaidumų, tačiau jie neužgožė iškilmės laukimo džiaugsmo.

Pagaliau pasodinti visi garbingiausi svečiai - Lietuvos Respublikos prezidentas, Kauno miesto meras su žmona, kai kurie seimo nariai, seniūnai, Kauno

miesto savivaldybės atstovai ir daugelis kitų. Tūkstantinė šventovė nesutalpino visų norinčiųjų, kai kurie grįžo namo prie žydrųjų ekranų, iš kur stebėjo iškilmingas konsekracijos apeigas.

Šventė prasidėjo iškilminga vyskupų, prelatų, monsinjorų, kunigų ir klierikų eiseną. Įspūdinga, didinga eiseną drikėsi tarsi balta taikos vėliava tarp susirinkusių žmonių. Kai kurios moterys braukė ašarą. Pamaldas pradėjo dekanas V. Grigaravičius, kuris trumpai prisiminė statybos eigą, bažnyčios statytojus ir aukotojus, „ilgą, vingiuotą ir duobėtą“ statymo bei atstatymo bažnyčios kelią. Paskui paprašė arkivyskupo, Jo Ekscelencijos S. Tamkevičiaus, visų vyskupų ir kunigų konsekruoti šventovę. Po įžangos dekanas nuėjo į užkulisį... Visų pamaldų metu ir po jų ore tvyrojo klausimas: „Kodėl nė vienu žodžiu neužsiminta apie jo milžinišką indėlį, kurį jis įdėjo į šios bažnyčios atstatymo darbų vykdymą per nepilnus trejus metus? Juk atstatymo darbai prasidėjo 1993 metais. Kodėl nebuvo pakviestas pasirašyti konsekracijos akto? Šie klausimai dar iki šiol kelia diskusijas, prisiminus šią šventę.



Greičiausiai per silpnas mūsų tikėjimas neleidžia mums nusiraminti. Juk Dievas myli nuolankiuosius, laimina tyraširdžius ir dvasinguosius, - jų yra dangaus karalystė!

### PAMINKLINĖ PRISIKĖLIMO BAŽNYČIA

*Pakilai gulbe į Kauno dangų,  
Primindama vaikystės mums laikus,  
Kada pietums mums duotą centą  
brangų  
Aukojome į Tavo sienos mūrus.*

*Paskui mus išplėšė iš tėviškėlių  
Ir tapo ašaromis nulaistyti takai.  
Tikėjimo nepraradę Dievui,  
Tikėjome sugrįšim Tėvynėn tikrai!*

*Tad šviesk, brangi mūs Šventove,  
Patyrusi išniekinimų baisių.  
Te Dievas atleis tiems, kurie siaubingai  
griovė.  
Tautai būki amžiaus Švyturiu ryškiu!*

2004-12-19d.  
(Anoniminis autorius iš Garliavos)

Gabrielė Lenkauskaitė, IB kl.



Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu (Aukštaičių 4, Kaunas), nurodant laikraščiu „Prisikėlimas“. Tel. (8-37) 200883  
El.paštas: prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: <http://kaunas.lcn.lt/parapijosprisikelimas>

Vyr. Redaktorius parapijos klebonas - dekanas kun. Vytautas Grigaravičius; Giedrius Kalninis, Aušrelė Krunglevičiūtė, Birutė Vasylienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė

*Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis*